

Rom stadfæster synet - nummer sytten

Den endelige sigtning af de 144.000: Den profetiske prøve ved dyrets billede

Jeff Pippenger

2024-09-24

De, som er kaldet til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, befinder sig nu i deres endelige soldningsproces, og processen er en prøveproces, som er baseret på dannelsen af dyrets billede. Prøveprocessen begynder med Guds hus, for dommen begynder altid med Guds hus, og derefter stilles Guds anden hjord over for den samme prøveproces. Måske er det mest betydningsfulde og vigtige profetiske kendetegn ved dannelsen af dyrets billede, at den finder sted to gange; først i De Forenede Stater, dernæst i resten af verden. Profetisk betyder dette, at dyrets billede i verden er den endelige manifestation af dyrets billede, og derfor var enhver typificering af dyrets billede, som kom før dyrets billede i verden, blot skyggen, der typificerede substansen.

Dommen begyndte ved Guds hus den 11. september 2001. Denne dato var blevet forbilledliggjort ved den 11. august 1840, da englen i Åbenbaringen 10 kom ned med en lille bog åben i sin hånd. Da englen i kapitel 10 kom ned, kundgjorde han, at dommen over protestantismen da var i gang. Hvem Gud end dømmer, advarer han først, og bekræftelsen af Millers metode til at bestemme tiden gav yderligere vægt til hans beregninger vedrørende dommen i forbindelse med det andet komme. Prøvelsen af protestanterne var i gang fra den 11. august 1840, og i 1844 var protestanterne blevet Roms døtre. Perioden fra 1840 til 1844 er et forbillede på perioden fra den 11. september 2001 indtil den snart kommende søndagslov.

Disse to perioder blev også fremstillet fra Jesu dåb, da Helligånden dalede ned, indtil korset. Disse tre perioder blev alle forbilledliggjort ved de hundrede og tyve år, som blev tilmålt den forflodlige verden frem mod syndfloden. Der er altid et advarselsbudskab, som identificerer dommen over den pågældende historie. Der findes hellige historier, som også omhandler denne særlige periode i de sidste dage.

Noa prædikede i hundrede og tyve år; derefter kom flodens dom. Kristus prædikede i tolv hundrede og tres dage; derefter kom korsets dom. Johannes Døberens advarselsbudskab blev givet kraft ved Kristi dåb, og derpå blev Jesus ført ud i ørkenen i fyrre dage. Disse fyrre dage og de efterfølgende tre prøvelser ved afslutningen af de fyrre dage lærer, at når budskabet bliver givet kraft, sådan som det identificeres ved nedstigningen af et helligt symbol, såsom Helligånden ved Hans dåb, og nedstigningen af begge engle i Åbenbaringens kapitel ti og atten, er en prøvelsesproces i gang. Når det guddommelige symbol kommer ned, bliver det domsbudskab, der forkyndes for dem, som da er genstand for dommen, givet kraft, og den særlige gruppe, som bliver dømt, befinder sig da i en bestemt periode, som først ender med afslutningen af deres nådetid.

Jesu linje identificerer to perioder med vidnesbyrd. Den første var Hans personlige vidnesbyrd i tolv hundrede og tres dage, derpå Hans vidnesbyrd i sine disciplers nærvær i yderligere tolv hundrede og tres dage, indtil Stefanus blev stenet.

»Da sagde engelen: »Han skal stadfæste pagten med de mange i én uge [syv år].« I syv år efter at Frelseren påbegyndte sin tjeneste, skulle evangeliet forkyndes især for jøderne; i tre et halvt år af Kristus selv og derefter af apostlene. »Midt i ugen skal han gøre ende på slagtoffer og afgrødeoffer.« Daniel 9,27. I foråret år 31 e.Kr. blev Kristus, det sande offer, frembåret på Golgata. Da blev forhængen i templet flænget i to, hvilket viste, at offersystemets hellighed og betydning var borttaget. Tiden var kommet, da det jordiske slagtoffer og afgrødeoffer skulle ophøre.«

”Den ene uge — syv år — endte i år 34 e.Kr. Da besøgte jøderne ved steningen af Stefanus endeligt deres forkastelse af evangeliet; de disciple, som blev spredt ved forfølgelsen, ”drog omkring og forkyndte ordet overalt” (ApG 8,4); og kort derefter blev Saul, forfølgeren, omvendt og blev Paulus, apostlen for hedningerne.” Den store Mester, 233.

Noas, Kristi, milleritternes og de hundrede og fireogfyrre tusinds linje vidner alle om en tidsperiode, hvor en bestemt målgruppe prøves ved et advarselsbudskab. Budskabets bemyndigelse markerer begyndelsen på en prøvetid, som igen ender med afslutningen af denne målgruppes nådetid. I Jesu profetiske linje identificeres to vidneperioder. Disse to vidneperioder er et forbillede på de to advarselsbudskaber, som repræsenteres ved den engel, der steg ned den 11. september 2001, og som opfyldte Åbenbaringen 18:1–3, og som derefter blev fulgt af den anden røst i vers fire og femtefter i kapitel atten.

”Således gives der i det sidste værk til advarsel for verden to tydeligt adskilte kald til kirkerne. Den anden engels budskab lyder: ’Babylon er faldet, er faldet, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin.’ Og i den tredje engels budskabs høje røb høres en røst fra himlen, som siger: ’Drag ud fra hende, mit folk.’” Review and Herald, 6. december 1892.

Den første periode er dommen, der begynder med Guds hus, og dernæst, ved den snart kommende søndagslov, begynder den anden domsperiode med advarslen om at komme ud af Babylon. Kristi linje fra Hans dåb til korset repræsenterer perioden fra 11. september 2001 til søndagsloven i De Forenede Stater, og perioden fra søndagsloven i De Forenede Stater indtil det punkt, hvor hver nation tvinges til at acceptere søndag som den globale tilbedelsesdag, er den periode, der afsluttes, når den allersidste nation underkaster sig.

Perioden begynder med søndagsloven i De Forenede Stater, og den ender, når den sidste nation bøjer sig for den pavelige magt. Begyndelsen på den anden periode markerer afslutningen på den første periode, og begge har søndagslove, som tidligere er blevet forbilledliggjort i Roms vidnesbyrd. Den første søndagslov i året 321 blev tilvejebragt gennem det hedenske Roms myndighed. Den søndagslov, som blev tilvejebragt gennem den pavelige kirkes myndighed, er repræsenteret ved året 538. Søndagsloven i De Forenede Stater er 321, og søndagsloven, som håndhæves over for den sidste nation, er 538. Søndagsloven i De Forenede Stater markerer ankomsten af advarselsbudskabet, som derefter forkyndes af det banner, der var sammensat af Israels fordrevne.

Dette vejmærke er året 321, og det markerer begyndelsen på perioden for prøvelsen af hver nation i spørgsmålet om søndagen. Denne periode ender, når den sidste nation bøjer sig for Rom, og denne begivenhed blev forbilledliggjort ved vejmærket år 538. Perioden fra 321 til 538 blev forbilledliggjort ved perioden fra korset indtil Stefanus' stening. Mens Stefanus blev stenet, så han Kristus stå i den himmelske helligdom, hvilket var et forbillede på, når Mikael rejser sig ved afslutningen af menneskets nådetid.

11. september 2001 markerer ankomsten af advarslen i de første tre vers i kapitel atten, og den blev kendetegnet ved den forudsigelse, som profetinden Ellen White fremsatte, idet hun sagde, at når New York Citys store bygninger bringes til fald ved et berøring fra Gud, da vil netop disse tre vers blive opfyldt. Den blev også kendetegnet ved Patriot Act, som var et tegn for dem, der var villige til at se; at det princip i engelsk ret, som hævder, at et menneske er uskyldigt, indtil skyld er bevist, blev tilsidesat til fordel for romerretten, som hævder, at et menneske er skyldig, indtil uskyld er bevist.

Patriot Act markerede begyndelsen på dommen over den laodikeiske syvendedagsadventisme. Denne periode afsluttes ved søndagsloven i De Forenede Stater. De laodikeiske syvendedagsadventister, som med held kommer igennem denne sigtelsesperiode, skal derefter frembære advarselsbudskabet i vers fire i kapitel atten, som afsluttes med den sidste nation, der bøjer sig for Rom. Denne periode begynder med søndagsloven i De Forenede Stater og ender med den endelige søndagslov.

Hvis vi misforstår det forhold, at der er to billeder af dyret, som identificeres på mere end to vidners udsagn, da vil vi misforstå det værk, der fremstilles ved de første tre vers i Åbenbaringen kapitel atten, som begyndte i 2001, og det værk, som begynder i vers fire af kapitel atten.

Når vi anvender Søster Whites direkte identifikation af englen i Åbenbaringen atten's nedstigning i 1888, og hendes henstilling af den samme engel i fremtidig tid, finder vi, at 1888 er et forbillede på 2001. Englen i Åbenbaringen, som oplyser jorden med sin herlighed, steg ned ved møderne i Minneapolis i 1888 og gjorde det igen, da de store bygninger i New York City styrtede sammen.

Perioden fra Kristi dåb til korset, og perioden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, og perioden med Noas hundrede og tyve år frembyder tre vidner om en domsperiode. 1888 frembyder et vidnesbyrd om åbenbarelsen af det oprør, som blev nedtegnet ved møderne i Minneapolis, og Noa identificerer Helligåndens tilbagetrækning fra dem, der forkastede budskabet. De antediluvianske menneskers oprør såvel som kirkeledernes oprør i 1888 stemmer begge overens med historien om Korah, Datan og Abiram i Moses' historie, hvilken englen fortalte søster White blev gentaget i Minneapolis.

Tiden fra Patriot Act og indtil søndagsloven i De Forenede Stater udgør prøvetiden for det laodikeiske syvendedagsadventisme. Oprøret imod advarselsbudskabet, som forkynner deres dom, identificerer Helligåndens tilbagetrækning og dermed udgydelsen af en kraftig vildfarelse over den histories onde, tåbelige jomfruer. Oprørets fokus er den udvalgte budbærer, sådan som denne er fremstillet ved Noa, Moses, ældsterne Jones og Waggoner, og naturligvis søster White. Oprøret imod advarselsbudskabet og budbæreren i den historie er baseret på „olien“ i lignelsens om de ti

jomfruer historie.

De, som frembærer advarselsbudskabet, gør det, fordi de har „olie“, som også er advarselsbudskabet. Skellet mellem de to klasser frembringes derfor ved den rette anvendelse af de regler for profetisk fortolkning, som blev antaget af dem, der tilhørte den første og den anden engels bevægelse, fremstillet som Millers fortolkningsregler, og også de regler for profetisk fortolkning, som blev antaget af den tredje engels bevægelse.

Prøven, som fremstilles som „dyrets billedes dannelse“, må derfor være en prøve i forbindelse med, hvordan dyrets billede dannes i Guds profetiske ord.

Fra Patriot Act i 2001, som blev forbilledliggjort ved Blair-loven i 1888, som blev forbilledliggjort ved Uafhængighedserklæringen i 1776, som blev forbilledliggjort ved Kristi dåb, som var et forbillede på 11. august 1840, vidner alt om sandheden, at dommens prøvelsesproces begynder med et advarende budskab, bemyndiget med kraft, som må tages af engelens hånd og derpå fortæres.

Den profetiske lære, som identificerer Amerikas Forenede Stater som dit folks røvere, sammenblander efter sin logik flere forhold, og netop disse forhold er ofte de mest direkte bevisetekster til fastslåelsen af elementer i dyrets billedes dannelse. En måde at anskueliggøre det forhold, at denne prøve er profetisk af natur, er ved at anvende profetiens grundlæggende regler til at påvise en sandhed, som kun forstås, hvis man accepterer Rom som det symbol, der repræsenteres ved dit folks røvere.

Denne illustration er hentet fra de fem historielinjer inden for adventismen, hvor der opstod en strid om Rom som symbol. Vi befinder os nu i den sidste, eller sjette, af disse omstridte historielinjer, og striden nu er identisk med den strid, som er fremstillet på 1843-diagrammet.

Det er let at se denne sandhed, hvis man anvender de profetiske regler korrekt. En profetisk regel, som må anvendes, er, at symboler har mere end én betydning, og den betydning, de har i et afsnit, må fastslås ud fra afsnittet. Den syriske konge, Antiochus III Magnus, opfyldte slaget i vers ti i Daniels ellefte kapitel, og han opfyldte slaget ved Raphia i vers elleve og tolv, og han opfyldte slaget ved Panium i vers femten. Den milleritiske kontrovers, som er fremstillet på 1843-kortet, var, at det falske protestantiske syn identificerede, at „røverne“ var Antiochus Epifanes, samtidig med at det fastholdt sandheden om, at „røverne“ var et symbol på Rom.

Versene ti til femten blev først opfyldt i historien om Antiochos III Magnus, så disse vers, og den efterfølgende historiske gentagelse af disse vers, udgør to vidner om opfyldelsen af disse vers i de sidste dage, for alle profeterne talte mere direkte om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

Sammen med den fastlagte regel vedrørende, hvor en profets vidnesbyrd skal anvendes, har vi også Søster White, som direkte nedskrev, at „meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti [Daniel kapitel elleve], vil blive gentaget.“ Antiochos III Magnus repræsenterer De Forenede Stater som det pavelige Roms stedfortrædende hær. Protestanterne hævdede, at røverne havde været et forbillede på en anden Antiochos, mens milleritterne vidste, at det var Rom.

For nærværende identificerer den ene side De Forenede Stater som røverne, og den anden side holder fast ved grundsandheden.

Hvis den regel, som fastslår, at symboler har mere end én betydning, og at betydningen skal bestemmes ud fra den sammenhæng, hvori de anvendes, gælder, da svarer identificeringen af De Forenede Stater som røverne til protestanternes identificering af Antiochus som røverne; men nu er Antiochus et symbol på De Forenede Stater i de sidste dage.

Sammenhængen i skriftstedet tager direkte fat på spørgsmålet om, hvilken magt der ophøjer sig selv for at stadfæste synet, og derfor er det berettiget at lægge vægten på dette forhold. Det er berettiget på grundlag af mange vidnesbyrd, for de andre historiske linjer i en strid om Rom som symbol identificerer den samme kendsgerning. Denne kendsgerning er, at de, som står på den forkerte side i sagen, ufravigeligt identificerer De Forenede Stater i Roms sted. Men hvis du ikke er villig til at acceptere, at symboler har mere end én betydning, eller hvis du tror, at de har det, men ikke er tilstrækkelig øvet til at have fuld tillid til reglen, da vil det være så godt som umuligt for dig at følge den logik, som nu vil blive anvendt.

Enhver magt med to horn repræsenterer Amerikas Forenede Stater i de sidste dage. Frankrig er den dobbelte magt, repræsenteret ved Sodoma og Egypten. Islam er ligeledes et forbillede på Amerikas Forenede Stater, for Amerikas Forenede Stater er den falske profet i forhold til den pavelige magt, som er Jezabel. Amerikas Forenede Stater er Salome i underkastelse under Herodias. Bileam er også et symbol på en falsk profet, skønt hans historie er mere kompleks end blot at være en falsk profet.

Bileams profetier, som blev nedskrevet, efter at han havde velsignet Israel tre gange, er på forskellig vis forbundet med islam. Æslet er et symbol på islam, og man kan ikke udelade det talende æsel af en fortælling om Bileam. De vise mænd fra Østen, som kom for at tilbede Jesusbarnet, blev ledt af Bileams profetier. Islam blandt de tre veråb i Johannes' Åbenbaring kapitel ni repræsenterer den falske profet Muhammed.

Hvis du forstår, at symboler har mere end én betydning, vil du uden tvivl også forstå, at mange sandheder er så vigtige, at de fremstilles ved en mangfoldighed af symboler. Det symbol, som fastslår synet, er et symbol på Rom, og derfor er det åbenbart, at Rom ville være et hovedtema gennem hele Bibelens profeti. Et klassisk og veletableret symbol på Rom er kongen i nord i Daniel kapitel elleve. Kongen i nord, som går sin ende i møde uden nogen til at hjælpe sig, er den pavelige magt, den romerske kirke, paven i Rom, syndens menneske.

I Uriah Smiths strid blev det hævdet, at nordens konge i vers seksogtrediven var Frankrig, og at nordens konge i vers fyrre var Tyrkiet. Både Frankrig og Tyrkiet er symboler på De Forenede Stater i forskellige sammenhænge, men ligesom protestanterne, og som det er i dag, forkastede han i Smiths strid sandheden om, at nordens konge er et symbol på det moderne Rom, og hævdede, at symbolet på Rom var fremstillet ved et symbol på De Forenede Stater i nationen Frankrig, og igen at symbolet på Rom var et symbol på De Forenede Stater, som repræsenteret i nationen Tyrkiet.

Sammenhængen omfatter nu tre linjer: Milleritternes historie, Uriah Smiths historie og her og nu. I hver af disse fremstillinger er der en strid om et symbol på Rom, som fejlagtigt anvendes på grund af den misforståelse, at Rom opfattes som et symbol på De Forenede Stater.

Striden om »det daglige« i Daniels Bog fastholder netop den samme betoning af at argumentere imod sandheden vedrørende et symbol på Rom, skønt der i denne historie findes nogle vigtige nuancer.

Logikken i Uriah Smiths profetiske model førte hans efterfølgere til en fejlagtig anvendelse af den sjette plage i Åbenbaringens sekstende kapitel. Et hovedproblem i Smiths anvendelse af kapitel seksten, bortset fra hans forsøg på at anvende alting bogstaveligt i en periode, hvor alting skal anvendes åndeligt, var hans manglende evne til at se den specifikke struktur i den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet. Ved at erstatte symbolernes sande betydning med betydninger fra en privat fortolkning udelukker Smiths logik muligheden for at erkende, hvordan den trefoldige forening dannes, og hvordan den dannes er „den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige frelse vil blive afgjort.“

Fejlanvendelsen af Roms symboler er et forsøg fra Satans side på at forhindre Guds folk i de sidste dage i at se ikke blot det moderne Rom, men også hvordan det moderne Rom bliver dannet. Nødvendigheden af at erkende de profetiske kendetegn, der er forbundet med foreningen af De Forenede Nationer, pavemagten og Amerikas Forenede Stater, rummer evige konsekvenser.

I Daniels Bog findes der en særlig prøve, som understreger vigtigheden af at erkende forholdet mellem disse tre magter, og der findes en anden særlig prøve, som understreger disse samme punkter i Johannes' Åbenbaring. „Det daglige“ i Daniels Bog blev af William Miller forstået som det hedenske Rom, idet han studerede Andet Thessalonikerbrev. Ud fra beskrivelsen i Andet Thessalonikerbrev af det profetiske forhold mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom forstod Miller, at ordet „daglige“ var et symbol på det hedenske Rom, og at ødelæggelsens vederstyggelighed derfor måtte være det pavelige Rom.

Det, vi imidlertid understreger, er, at forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom i Andet Thessalonikerbrev sættes ind i en sammenhæng, som lærer, at når og hvis man ikke forstår forholdet mellem disse to magter, overgives man til en kraftig vildfarelse og går fortabt for evigt.

Dette er den samme advarsel som ved den sjette plage, hvor ikke blot dragen, som var det hedenske Rom i Andet Thessalonikerbrev, og dyret, som i det sted var »syndens menneske«, men også i kapitel seksten den falske profet fremtræder. Stedet understreger vigtigheden af at erkende forholdet mellem de magter, der udgør det moderne Roms trefoldige union, hvilket også er det moderne Babylon.

Striden om »det daglige« omhandler den nøjagtig samme strid i de sidste dage, men den udvider identifikationen af striden ved at føje vigtigheden af at forstå forholdet mellem de tre magter, som udgør det moderne Rom. At nægte at se denne sandhed er at sikre sig en stærk vildfarelse som sin løn.

I den nuværende strid synes de, der identificerer De Forenede Stater som røverne, ude af stand til blot at tilslutte sig forståelsen af, hvorfor det skulle have betydning, at De Forenede Stater gentagne gange fremstilles som værende underlagt den pavelige magt, frem for selv at være den pavelige magt. Den mest elementære sunde fornuft erkender, at den magt, som kontrollerer forholdet inden for politik, historie, ægteskab og bibelsk profeti, betragtes som hovedet, og hovedet er det, som ophøjer sig selv for at stadfæste synet og derpå falder.

Den logik, der identificerer Amerikas Forenede Stater som røverne, er ude af stand til at anvende den historie, der blev fremstillet og derefter opfyldt, fra 321 til 538. Symbolet på Amerikas Forenede Stater må falde fra, før »syndens menneske« ville blive åbenbaret. »Syndens menneske« bliver åbenbaret igen i de sidste dage, og før dette sker, må Amerikas Forenede Stater først falde fra.

Søndagsloven i De Forenede Stater identificerer ikke De Forenede Stater som det moderne Rom; den identificerer, at den nationale ruin er indtrådt, og at De Forenede Stater fuldstændigt er blevet adskilt fra retfærdigheden. Det moderne Rom, som åbenbares, når De Forenede Stater falder fra ved søndagsloven, er den pavelige magt, som netop da og dér netop har besejret sin allierede, den falske profet.

„Det daglige“ i Daniels bog og dets forhold til William Millers budskab samt betydningen af, at Millers forståelse var afledt af Andet Thessalonikerbrev kapitel to, og advarslen om at bevare sine klæder i den sjette plage, identificerer alle elementer fra disse stridsspørgsmål, som vedrører aktuelle anliggender.

Advarslen i Andet Thessalonikerbrev kapitel to i de sidste dage handler om en gruppe, som identificerer De Forenede Stater som et symbol, men nægter at lade sig lede af det lys, der omhandler De Forenede Staters forhold til det pavelige Rom. Ved at gøre dette vil de se forholdet ikke blot mellem det pavelige Rom og De Forenede Stater, men også De Forenede Nationer, dragemagten i Åbenbaringen kapitel seksten.

Ligesom det gjaldt Uriah Smith, A.G. Daniells og W.W. Prescott, som Søster White identificerede som ude af stand til at ræsonnere fra årsag til virkning, således forholder det sig også med dem, der nægter at lade sig lede af retningen i Guds profetiske ord i dets udfoldelse af forholdet mellem disse tre magter i de sidste dage.

Ligesom de første, de nuværende og Uriah Smith-kontroverserne fremviser kontroversen om forholdet mellem de tre magter, sådan som de fremstilles i Andet Thessalonikerbrev og den sjette plage, en privat fortolkning, der peger på De Forenede Stater, men nægter at se visse profetiske kendetegn ved De Forenede Stater, som ville afsløre deres vildfarelse og muligvis føre dem til lyset.

Efter den 11. september 2001 opstod striden om de fire insekter i Joel. Sandheden er, at insekterne repræsenterede en fremadskridende åndelig tilbagegang i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke ved indførelsen af katolsk og frafalden protestantisk teologi. Den korrekte anvendelse af de fire insekter er igen Rom, men den private fortolkning hævdede, at det var islam,

som er et symbol på en falsk profet og derfor et symbol på De Forenede Stater. Bud på bud taler de stridigheder fra adventhistorien, som vi netop har behandlet, alle om den samme sandhed.

Den forkerte side identificerer, på grundlag af fire vidner, røverne som De Forenede Stater, og på grundlag af to vidner er den forkerte sides forståelse af De Forenede Stater som et symbol ukorrekt. Guds sidste-dages kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind er nu i en profetisk prøve. Det er ikke en prøve, der fuldbyrdes ved blot at afgive sin stemme for denne side eller hin side. Det er en prøve, som kun i sandhed kan gennemføres rigtigt, hvis de profetiske regler anvendes korrekt. For at Løven af Judas stamme kunne vække Sit sidste-dages folk til erkendelsen af, at de ikke studerer dybt nok, tillod Han, at kætterier blev indført.

Det forhold, at der opstod et kætteri inden for denne bevægelse, viser, at vores personlige evne med hensyn til reglerne for profetisk fortolkning er svagere, end den burde være. Rom fastlægger synet, og synet om de sidste dage er den endelige opkomst og det endelige fald for kongen i nord. Denne „konge“ er også „syndens menneske“, og „syndens menneske“ er „lovløshedens hemmelighed“ og „den lovløse“. Han er antikrist; han er symboliseret som „dit folks røvere“, og han er „hovedet“ for det moderne Rom.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, som ikke ser betydningen af antikrist, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Nu er det ikke tid for os til at tilpasse os verden. Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver bør forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“ Kress Collection, 105.